

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (piata komora)

z 3. mája 2012*

„Sociálna politika — Smernica 2003/88/ES — Pracovné podmienky — Organizácia pracovného času —
Právo na platenú dovolenku za kalendárny rok — Finančná náhrada v prípade choroby —
Úradníci (hasiči)“

Vo veci C-337/10,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Verwaltungsgericht Frankfurt am Main (Nemecko) z 25. júna 2010 a doručený Súdnemu dvoru 7. júla 2010, ktorý súvisí s konaním:

Georg Neidel

proti

Stadt Frankfurt am Main,

SÚDNY DVOR (piata komora),

v zložení: predseda piatej komory M. Safjan, sudcovia E. Levits (spravodajca) a A. Borg Barthet,

generálna advokátka: V. Trstenjak,

tajomník: A. Impellizzeri, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania po pojednávaní z 8. marca 2012,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- Georg Neidel, v zastúpení: K. Schmidt-Strunk, Rechtsanwalt,
- nemecká vláda, v zastúpení: J. Möller, splnomocnený zástupca,
- dánska vláda, v zastúpení: C. Vang, splnomocnený zástupca,
- talianska vláda, v zastúpení: G. Palmieri, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci M. Russo, avvocato dello Stato,
- rakúska vláda, v zastúpení: C. Pesendorfer, splnomocnená zástupkyňa,
- vláda Spojeného kráľovstva, v zastúpení: S. Ossowski, splnomocnený zástupca,

* Jazyk konania: nemčina.

— Európska komisia, v zastúpení: V. Kreuzsitz a M. van Beek, splnomocnení zástupcovia,
so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálnej advokátky, že vec bude prejednaná bez jej návrhov,
vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 7 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/88/ES zo 4. novembra 2003 o niektorých aspektoch organizácie pracovného času (Ú. v. EÚ L 299, s. 9; Mim. vyd. 05/004, s. 381).
- 2 Tento návrh bol predložený v rámci sporu medzi pánom Neidel a jeho bývalým zamestnávateľom, Stadt Frankfurt am Main (mesto Frankfurt nad Mohanom), vo veci nároku dotknutej osoby na preplatenie nevybratej platenej dovolenky za kalendárny rok pri príležitosti jej odchodu do dôchodku.

Právny rámec

Právna úprava Únie

- 3 Článok 1 smernice 2003/88 pod názvom „Účel a rozsah pôsobnosti“ stanovuje:
„1. Táto smernica ustanovuje minimálne požiadavky na bezpečnosť a ochranu zdravia pre organizáciu pracovného času.
2. Táto smernica sa vzťahuje na:
a) minimálne doby... ročnej dovolenky...,
...
3. Táto smernica sa vzťahuje na všetky odvetvia činností, verejné a súkromné, v zmysle článku 2 smernice [Rady] 89/391/EHS [z 12. júna 1989 o zavádzaní opatrení na podporu zlepšenia bezpečnosti a ochrany zdravia pracovníkov pri práci (Ú. v. ES L 183, s. 1; Mim. vyd. 05/001, s. 349)] bez toho, aby boli dotknuté články 14, 17, 18 a 19 tejto smernice.
...“
- 4 Článok 7 smernice 2003/88 nazvaný „Ročná dovolenka“ znie:
„1. Členské štáty prijímú nevyhnutné opatrenia zabezpečujúce, že každý pracovník bude mať nárok na platenú ročnú dovolenku v trvaní najmenej štyroch týždňov v súlade s podmienkami pre vznik nároku a pre poskytnutí[e] takej dovolenky, ustanovenými vnútroštátnymi právnymi predpismi a/alebo praxou.
2. Namiesto minimálnej doby ročnej platenej dovolenky nemôže byť vyplatená peňažná náhrada, s výnimkou prípadov skončenia pracovného pomeru.“
- 5 Článok 15 tejto smernice pod názvom „Priaznivejšie ustanovenia“ stanovuje:
„Táto smernica nemá vplyv na právo členských štátov uplatňovať alebo prijímať zákony, iné právne predpisy alebo správne opatrenia, ktoré sú priaznivejšie pre ochranu bezpečnosti a zdravia pracovníkov alebo ktoré umožňujú alebo dovoľujú uplatňovanie kolektívnych zmlúv alebo dohôd uzavretých medzi sociálnymi partnermi, ktoré sú priaznivejšie pre ochranu bezpečnosti a zdravia pracovníkov.“

- 6 Článok 17 smernice 2003/38 stanovuje, že členské štáty sa môžu odchýliť od uplatnenia niektorých ustanovení tejto smernice. Výnimku však nemožno uplatniť v prípade článku 7 uvedenej smernice.

Vnútroštátna právna úprava

- 7 Zákon o úradníkoch v spolkovej krajine Hesensko (Hessisches Beamtenengesetz) v § 106 stanovuje, že úradníci majú nárok na platenú dovolenku za kalendárny rok s poskytnutím náhrady mzdy.

- 8 Ustanovenie § 50 ods. 1 tohto zákona stanovuje:

„Úradníci odchádzajú do dôchodku na konci mesiaca, v ktorom dovŕšia vek 65 rokov (maximálna veková hranica).“ V prípade úradníkov slúžiacich v hasičskom zbore je maximálna veková hranica namiesto 65 rokov stanovená na 60 rokov.

- 9 Podľa § 21 bodu 4 zákona o postavení úradníkov v spolkových krajinách (Beamtenstatusgesetz) sa služobný pomer končí nástupom úradníka do dôchodku.

- 10 Nariadenie spolkovej krajiny Hesensko o dovolenkách za kalendárny rok (Hessische Urlaubsverordnung, ďalej len „HUrlVO“) spresňuje začiatok a koniec referenčného roka, ako aj vznik a zánik nároku na dovolenku za kalendárny rok.

- 11 Ustanovenie § 8 ods. 1 HUrlVO stanovuje:

„... Pri skončení služobného pomeru úradníka z dôvodu dosiahnutia zákonného dôchodkového veku predstavuje nárok na dovolenku za kalendárny rok šesť dvanástin, ak sa služobný pomer skončí v prvej polovici referenčného roka, a dvanásť dvanástin, ak sa služobný pomer skončí v druhej polovici roka.“

- 12 § 9 HUrlVO nazvaný „Rozdelenie dovolenky a prenesenie“ v odseku 2 uvádza:

„Dovolenka sa zásadne čerpá v roku, v ktorom na ňu vzniká nárok. Úradník stráca nárok na dovolenku, ktorá sa nezačala čerpať v priebehu deviatich mesiacov od skončenia roka, v ktorom mu vznikol nárok.“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

- 13 Pán Neidel, narodený 2. augusta 1949, začal pracovať v službách Stadt Frankfurt am Main v roku 1970. Vykonával funkciu hasiča, neskôr funkciu veliteľa hasičského zboru. Bol v služobnom pomere.

- 14 Od 12. júna 2007 bol pán Neidel práceneschopný z dôvodu choroby. Na konci augusta 2009 vo veku dovŕšených 60 rokov odišiel do dôchodku a odvtedy poberal dôchodok vo výške 2 463,24 eura mesačne.

- 15 Keďže pravidelný týždenný pracovný čas hasičov v službách Stadt Frankfurt am Main nezodpovedá päťdňovému pracovnému týždňu, pánovi Neidel vznikol v rokoch 2007 až 2009 nárok na dovolenku v dĺžke 26 dní za každý kalendárny rok. Navyše mu bola v hodinách vypočítaná dodatková dovolenka za sviatky, ktoré spadali na deň, ktorý v príslušnom kalendárnom roku obvykle pripadá na pracovný deň.

- 16 Vzhľadom na túto právnu úpravu sa účastníci konania vo veci samej domnievali, že pán Neidel mal celkovo nárok na 31 dní dovolenky v roku 2007, 35 dní v roku 2008 a 34 dní v roku 2009. Z týchto dní dovolenky si žalobca za rok 2007 vybral len 14 dní. Zostal mu teda nárok na dovolenku v trvaní 86 dní, čo zodpovedá hrubej mzde v sume 16 821,60 eura.

- 17 Žiadosť pána Neidel, ktorou sa domáhal, aby mu bola preplatená nevyčerpaná dovolenka v uvedenej výške, Stadt Frankfurt am Main zamietol rozhodnutím z dôvodu, že nemecké právo v oblasti verejnej služby neupravuje preplatenie nevyčerpaných dní dovolenky. Podľa Stadt Frankfurt am Main článok 7 ods. 2 smernice 2003/88 sa na úradníkov nevzťahuje. Stadt Frankfurt am Main navyše tvrdí, že odchod do dôchodku nespadá pod pojem „skončenie pracovného pomeru“ v zmysle tohto ustanovenia.
- 18 Verwaltungsgericht Frankfurt am Main, na ktorý pán Neidel podal žalobu proti uvedenému rozhodnutiu, vyjadril pochybnosti v súvislosti s dôvodnosťou výkladu článku 7 smernice 2003/88, ktorý podal Stadt Frankfurt am Main, a rozhodol prerušiť konanie a predložiť Súdnu dvoru tieto prejudiciálne otázky:
- „1. Vzťahuje sa článok 7 smernice 2003/88... aj na služobný pomer?
 2. Vzťahuje sa článok 7 ods. 1 smernice 2003/88... aj na nárok na dovolenku za kalendárny rok alebo na dovolenku na zotavenie, ak vnútroštátne právo stanovuje dovolenku dlhšiu ako 4 týždne?
 3. Vzťahuje sa článok 7 ods. 1 smernice 2003/88... aj na také práva na dovolenku, ktoré sa podľa vnútroštátneho práva poskytujú v prípade nerovnomerného rozvrhnutia pracovného času ako náhrada za odpracované sviatky, a to dodatočne k dovolenke za kalendárny rok alebo dovolenke na zotavenie?
 4. Môže si úradník, ktorý odchádza do dôchodku, uplatniť nárok na preplatenie dovolenky za kalendárny rok alebo dovolenky na zotavenie, priamo na základe článku 7 ods. 2 smernice 2003/88..., ak pre chorobu nevykonával svoju funkciu, a preto si nemohol vyčerpať dovolenku vo forme pracovného voľna?
 5. Môže vzniku nároku na preplatenie nevyčerpanej dovolenky minimálne čiastočne zabrániť predčasný zánik nároku na dovolenku stanovený podľa vnútroštátneho práva?
 6. Vzťahuje sa nárok na preplatenie dovolenky vyplývajúci z článku 7 ods. 2 smernice 2003/88... iba na základnú štvortýždennú dovolenku poskytnutú podľa článku 7 ods. 1 tejto istej smernice... alebo aj na právo na dovolenku, ktoré dodatočne priznáva vnútroštátne právo? Patria k týmto rozšíreným právam na dovolenku aj práva, pri ktorých vzniká nárok na dovolenku len na základe osobitného rozvrhnutia pracovného času?“

O prejudiciálnych otázkach

O prvej otázke

- 19 Vnútroštátny súd sa svojou prvou otázkou v podstate pýta, či sa článok 7 smernice 2003/88 vzťahuje na úradníka, ktorý vykonáva činnosť hasiča za obvyklých podmienok.
- 20 V tejto súvislosti treba najskôr pripomenúť, že podľa článku 1 ods. 3 smernice 2003/88 v spojení s článkom 2 smernice 89/391, na ktorý odkazuje, sa uvedené smernice vzťahujú na všetky odvetvia činností, verejné alebo súkromné, s cieľom podporovať zlepšenie bezpečnosti a ochrany zdravia pracovníkov pri práci a upraviť niektoré aspekty organizácie ich pracovného času.
- 21 Súdny dvor tak rozhodol, že pôsobnosť smernice 89/391 sa musí chápať v širokom zmysle, takže výnimky z tejto pôsobnosti stanovené v jej článku 2 ods. 2 prvom pododseku sa majú vykladať reštriktívne (pozri v tomto zmysle najmä rozsudky z 3. októbra 2000, Simap, C-303/98, Zb. s. I-7963, body 34 a 35, ako aj z 12. januára 2006, Komisia/Španielsko, C-132/04, bod 22). Uvedené výnimky boli

totiž prijaté len na účely zabezpečenia riadneho fungovania služieb nevyhnutných na ochranu verejnej bezpečnosti, zdravia a poriadku, ak nastane osobitne vážna situácia alebo situácia osobitného rozsahu (rozsudok z 5. októbra 2004, Pfeiffer a i., C-397/01 až C-403/01, Zb. s. I-8835, bod 55, a uznesenie zo 7. apríla 2011, May, C-519/09, Zb. s. I-2761, bod 19).

- 22 Keďže žiadna z týchto okolností nie je relevantná, pokiaľ ide o postavenie úradníka, akým je žalobca v konaní vo veci samej, jeho činnosť spadá do pôsobnosti smernice 2003/88 (pozri v tomto zmysle uznesenie zo 14. júla 2005, Personalrat der Feuerwehr Hamburg, C-52/04, Zb. s. I-7111, body 57 až 59).
- 23 Ďalej treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry pojem „pracovník“ v zmysle článku 45 ZFEÚ má samostatný rozsah pôsobnosti a nemožno ho vykladať reštriktívne. Za „pracovníka“ je potrebné považovať každého, kto vykonáva skutočné a konkrétne činnosti, s výnimkou činností, ktoré sú tak obmedzené, že sa javia ako čisto okrajové a vedľajšie. Charakteristickou črtou pracovnoprávneho vzťahu podľa tejto judikatúry je okolnosť, že osoba vykonáva plnenia počas určitého času v prospech inej osoby a pod jej vedením, za čo dostáva odmenu (pozri najmä rozsudky z 3. júla 1986, Lawrie-Blum, 66/85, Zb. s. 2121, body 16 a 17; z 23. marca 2004, Collins, C-138/02, Zb. s. I-2703, bod 26, a zo 7. septembra 2004, Trojani, C-456/02, Zb. s. I-7573, bod 15).
- 24 V tejto súvislosti treba konštatovať, že rozhodnutie vnútroštátneho súdu neobsahuje nijaký údaj, ktorý by mohol nastoliť pochybnosti v súvislosti so skutočnosťou, že pracovnoprávny vzťah medzi pánom Neidel a jeho zamestnávateľom Stadt Frankfurt am Main vykazuje charakteristické črty pracovnoprávneho vzťahu uvedené v bode 23 tohto rozsudku.
- 25 Napokon je potrebné spresniť, že Súdny dvor rozhodol, že vzhľadom na to, že doložka o výnimke uvedená v článku 45 ods. 4 ZFEÚ týkajúca sa zamestnaní v štátnej službe alebo verejnej službe nestanovuje nijaké rozlíšenie, nie je rozhodujúce, či je pracovník zamestnaný ako robotník, zamestnanec alebo úradník, alebo či sa jeho pracovnoprávny vzťah spravuje verejným právom alebo súkromným právom. Tieto právne kategórie sa totiž môžu líšiť v závislosti od vnútroštátnych predpisov, a preto nemôžu predstavovať výkladové kritérium zodpovedajúce požiadavkám práva Únie (pozri rozsudok z 12. februára 1974, Sotgiu, 152/73, Zb. s. 153, bod 5).
- 26 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy, treba na prvú otázku odpovedať, že článok 7 smernice 2003/88 sa má vykladať v tom zmysle, že sa vzťahuje na úradníka, ktorý vykonáva činnosť hasiča za obvyklých podmienok.

O štvrtej otázke

- 27 Vnútroštátny súd sa štvrtou otázkou v podstate pýta, či sa článok 7 ods. 2 smernice 2003/88 má vykladať v tom zmysle, že úradník pri odchode do dôchodku má nárok na preplatenie platenej dovolenky za kalendárny rok, ktorú si nevyčerpal, lebo pre chorobu nevykonával svoju funkciu.
- 28 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že zo znenia článku 7 ods. 1 smernice 2003/88, t. j. ustanovenia, od ktorého sa v zmysle tejto smernice nemožno odchýliť, vyplýva, že každý pracovník má nárok na platenú dovolenku za kalendárny rok v trvaní najmenej štyroch týždňov. Uvedené právo na platenú dovolenku za kalendárny rok, ktoré podľa judikatúry Súdneho dvora musí byť považované za mimoriadne dôležitú zásadu sociálneho práva Únie, je teda priznané každému pracovníkovi (pozri rozsudok z 20. januára 2009, Schultz-Hoff a i., C-350/06 a C-520/06, Zb. s. I-179, bod 54). Uvedený pojem „pracovník“ sa, ako bolo spresnené v odpovedi na prvú otázku, vzťahuje na úradníka, akým je žalobca vo veci samej.
- 29 Ak dôjde k skončeniu pracovného pomeru, v skutočnosti už nie je možné čerpať platenú dovolenku za kalendárny rok. Na to, aby sa predišlo tomu, že z dôvodu tejto nemožnosti pracovník nebude môcť využiť uvedené právo aspoň v peňažnej forme, článok 7 ods. 2 smernice 2003/88 stanovuje, že pracovník má nárok na peňažnú náhradu (rozsudok Schultz-Hoff a i., už citovaný, bod 56).

- 30 Súdny dvor tak konštatoval, že článok 7 ods. 2 smernice 2003/88 sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnym ustanoveniam a praxi, ktoré stanovujú, že peňažná náhrada za nevyčerpanú platenú dovolenku za kalendárny rok sa pri skončení pracovnej zmluvy nevypláti, ak bol pracovník na nemocenskej dovolenke počas celého referenčného obdobia a/alebo obdobia, kedy bolo možné preniesť dovolenky alebo ich časť, a preto nemal možnosť uplatniť svoje právo na platenú dovolenku za kalendárny rok (rozsudok Schultz-Hoff a i., už citovaný, bod 62).
- 31 V prejednávanej veci sa nástupom úradníka do dôchodku končí jeho pracovný pomer, pričom vnútroštátne právo navyše stanovuje, ako bolo spresnené v bode 9 tohto rozsudku, že sa končí aj jeho služobný pomer.
- 32 Na štvrtú otázku treba preto odpovedať, že článok 7 ods. 2 smernice 2003/88 sa má vykladať v tom zmysle, že úradník pri odchode do dôchodku má nárok na peňažnú náhradu za platenú dovolenku za kalendárny rok, ktorú si nevyčerpal, lebo pre chorobu nevykonával svoju funkciu.

O druhej, tretej a šiestej otázke

- 33 Vnútroštátny súd sa týmito otázkami, ktoré treba preskúmať spoločne, v podstate pýta, či sa má článok 7 smernice 2003/88 vykladať v tom zmysle, že bráni ustanoveniam vnútroštátneho práva, ktoré úradníkovi okrem práva na platenú dovolenku za kalendárny rok v trvaní aspoň štyroch týždňov priznávajú aj dodatočné práva na platené dovolenky a ktoré nestanovujú vyplatenie peňažnej náhrady v prípade, že úradník odchádzajúci do dôchodku si nemohol tieto dodatočné práva uplatniť, lebo pre chorobu nevykonával svoju funkciu.
- 34 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že Súdny dvor rozhodol, že smernica 2003/88 nebráni ustanoveniam vnútroštátneho práva upravujúcim právo na platenú dovolenku za kalendárny rok v trvaní viac ako štyri týždne, ktoré sa priznáva po splnení podmienok získania a udelenia dovolenky stanovených uvedeným vnútroštátnym právom (rozsudok z 24. januára 2012, Dominguez, C-282/10, bod 47).
- 35 Zo znenia článku 1 ods. 1, článku 1 ods. 2 písm. a), článku 7 ods. 1 a článku 15 smernice 2003/88 totiž výslovne vyplýva, že cieľ tejto smernice sa obmedzuje na stanovenie minimálnych požiadaviek na bezpečnosť a ochranu zdravia v oblasti organizácie pracovného času, pričom nemá vplyv na právo členských štátov uplatňovať ustanovenia vnútroštátneho práva, ktoré sú priaznivejšie pre ochranu pracovníkov (rozsudok Dominguez, už citovaný, bod 48).
- 36 Keďže sú členské štáty oprávnené v závislosti od príčiny neprítomnosti pracovníka čerpať nemocenskú dovolenku zaviesť dĺžku platenej dovolenky za kalendárny rok, ktorá prekračuje minimálnu dĺžku štyroch týždňov zaručenú smernicou 2003/88, alebo sa jej rovná (rozsudok Dominguez, už citovaný, bod 50), prináleží im jednak rozhodnúť, či úradníkom okrem práva na platenú dovolenku za kalendárny rok v trvaní aspoň štyroch týždňov priznajú aj dodatočné práva na platené dovolenky, pričom stanovia alebo nestanovia nárok úradníka odchádzajúceho do dôchodku na vyplatenie peňažnej náhrady, ak si úradník nemohol tieto dodatočné práva uplatniť, lebo pre chorobu nevykonával svoju funkciu, a jednak stanoviť podmienky priznania uvedených práv.
- 37 Z toho vyplýva, že na druhú, tretiu a šiestu otázku treba odpovedať, že článok 7 smernice 2003/88 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni ustanoveniam vnútroštátneho práva, ktoré úradníkovi okrem práva na platenú dovolenku za kalendárny rok v trvaní aspoň štyroch týždňov priznávajú aj dodatočné práva na platené dovolenky a ktoré nestanovujú vyplatenie peňažnej náhrady v prípade, že úradník odchádzajúci do dôchodku si nemohol tieto dodatočné práva uplatniť, lebo pre chorobu nevykonával svoju funkciu.

O piatej otázke

- 38 Vnútroštátny súd sa svojou piatou otázkou v podstate pýta, či článok 7 ods. 2 smernice 2003/88 bráni ustanoveniu vnútroštátneho práva, ktoré obmedzuje právo úradníka odchádzajúceho do dôchodku kumulovať peňažné náhrady za platenú dovolenku za kalendárny rok, ktorú si pre pracovnú neschopnosť nevyčerpal, stanovením obdobia prenesenia v trvaní deviatich mesiacov, po uplynutí ktorého zaniká nárok na platenú dovolenku za kalendárny rok.
- 39 V tejto súvislosti treba v prvom rade konštatovať, že Súdny dvor v rozsudku z 22. novembra 2011, KHS (C-214/10, Zb. s. I-11757, bod 35), konštatoval, že pokiaľ ide o obdobie prenesenia dovolenky, po uplynutí ktorého nárok na platenú dovolenku za kalendárny rok môže zaniknúť, je v prípade kumulovania nárokov na platenú dovolenku za kalendárny rok potrebné so zreteľom na článok 7 smernice 2003/88 posúdiť, či uvedené obdobie prenesenia možno oprávnene kvalifikovať ako obdobie, po ktorého uplynutí platená dovolenka za kalendárny rok stráca svoj pozitívny účinok na pracovníka v podobe poskytnutia času odpočinku.
- 40 Súdny dvor v tejto súvislosti pripomenul, že právo na platenú dovolenku za kalendárny rok má ako zásada sociálneho práva Únie nielenže mimoriadny význam, ale je aj výslovne zakotvené v článku 31 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie, ktorej priznáva článok 6 ods. 1 ZEÚ rovnakú právnu silu ako Zmluvám (rozsudok KHS, už citovaný, bod 37).
- 41 Z toho vyplýva, že na to, aby bolo rešpektované toto právo, ktorého cieľom je ochrana pracovníka, musí každé obdobie prenesenia dovolenky zohľadňovať špecifickú situáciu, v ktorej sa nachádza pracovník, ktorý je práceneschopný počas niekoľkých po sebe nasledujúcich referenčných období. Uvedené obdobie prenesenia tak musí pracovníkovi predovšetkým zabezpečiť, že v prípade potreby bude mať k dispozícii čas odpočinku, ktorý bude rozložiteľný, plánovateľný a ktorý bude mať dlhodobú k dispozícii, a musí podstatne prekračovať dĺžku referenčného obdobia, pre ktoré bolo priznané (rozsudok KHS, už citovaný, bod 38).
- 42 Vo veci samej je však obdobie prenesenia stanovené v § 9 ods. 2 HUrlVO na deväť mesiacov, čiže jeho dĺžka je kratšia ako dĺžka referenčného obdobia, z ktorej vychádza.
- 43 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba na piatu otázku odpovedať, že článok 7 ods. 2 smernice 2003/88 sa má vykladať v tom zmysle, že bráni ustanoveniu vnútroštátneho práva, ktoré obmedzuje právo úradníka odchádzajúceho do dôchodku kumulovať peňažné náhrady za platenú dovolenku za kalendárny rok, ktorú si pre pracovnú neschopnosť nevyčerpal, stanovením obdobia prenesenia v trvaní deviatich mesiacov, po ktorého uplynutí zaniká nárok na platenú dovolenku za kalendárny rok.

O trovách

- 44 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (piata komora) rozhodol takto:

- 1. Článok 7 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/88/ES zo 4. novembra 2003 o niektorých aspektoch organizácie pracovného času sa má vykladať v tom zmysle, že sa vzťahuje na úradníka, ktorý vykonáva činnosť hasiča za obvyklých podmienok.**

2. Článok 7 ods. 2 smernice 2003/88 sa má vykladať v tom zmysle, že úradník pri odchode do dôchodku má nárok na peňažnú náhradu za platenú dovolenku za kalendárny rok, ktorú si nevyčerpal, lebo pre chorobu nevykonával svoju funkciu.
3. Článok 7 smernice 2003/88 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni ustanoveniam vnútroštátneho práva, ktoré úradníkovi okrem práva na platenú dovolenku za kalendárny rok v trvaní aspoň štyroch týždňov priznávajú aj dodatočné práva na platené dovolenky a ktoré nestanovujú vyplatenie peňažnej náhrady v prípade, že úradník odchádzajúci do dôchodku si nemohol tieto dodatočné práva uplatniť, lebo pre chorobu nevykonával svoju funkciu.
4. Článok 7 ods. 2 smernice 2003/88 sa má vykladať v tom zmysle, že bráni ustanoveniu vnútroštátneho práva, ktoré obmedzuje právo úradníka odchádzajúceho do dôchodku kumulovať peňažné náhrady za platenú dovolenku za kalendárny rok, ktorú si pre pracovnú neschopnosť nevyčerpal, stanovením obdobia prenesenia v trvaní deviatich mesiacov, po ktorého uplynutí zaniká nárok na platenú dovolenku za kalendárny rok.

Podpisy